

Wind, wad, geen waterverf

Lauwersmeer, 2 november 1996

Stipt om negen uur arriveerde bij een schuur van Rijkswaterstaat in de Lauwersmeer de boswachter die ons zou gidsen. Ongeveer veertien leden van Avifauna stonden al klaar om meegenomen te worden naar geheime plekken en zeldzame overwinteraars. Dit laatste viel een beetje tegen: de weersomstandigheden waren niet goed voor vogelwaarneming (windkracht 5 à 6, donker) en uiteindelijk bleek een kort wandeltje over het dijkje ten noorden van de Ezumakeeg de enige bonus.

Het werd voornamelijk een gezellige tocht, met hier en daar een leuke waarneming. Bij de sluizen een juveniele Drieteenmeeuw die voor ons genoeg prettig dichtbij heen en weer bleef vliegen. In de luwte tegenover de dijk duizenden eenden - de meeste vogels houden ook niet van wind. De Bantpolder zat vol Brandganzen, en een groepje Fraters dwarrelde voorbij. Twee rare hybride waggels leken het resultaat te zijn van een uitstapje van een Canadese vader naar een boerenerf;

ze zijn ook in vijftig jaar niets veranderd, die Canadezen.

Aangekomen in de polder Ezumakeeg (met in een kreek een Roodhalsfuut en zeker vijf 'Do-daarsjes') kregen we enige uitleg over het beheersbeleid dat hier wordt toegepast; tot grote ontzetting van de bewoners van Ezumazijl is men van plan een deel onder water te zetten zodat er een moerasgebied zal ontstaan. De mensen in het dorpje zijn bang dat dit zal leiden tot muggenplagen. Hier werden we bestormd door de begrazers van de polder: een grote kudde halfwilde Konikspaarden, een fraai plaatje. Een roepende Oeverpieper en twee Putters konden het ontbreken van de gewenste Zeearend helaas niet volledig compenseren.

Tenslotte leidde de boswachter ons naar het recreatiegebied (hondvrij!!) aan de zuidkant van de Lauwersmeer, op zoek naar Purperreiger en Velduil die daar recentelijk waren waargenomen. Helaas moesten wij het doen met een groepje Pimpelmezen. Prachtige vogeltjes trouwens. Even later stootten we een Houtsnip op.

Nadat de gids ons had verlaten gingen we op eigen kracht nog even kijken in de pasgebouwde vogelhut bij het Jaap Deensgat. Dit viel niet mee. De boswachter had verteld dat de kijkgaten in de hut met opzet open waren gelaten (zonder kleppen) omdat anders de hut zou omwaaien bij harde wind. Dit lijkt mij een kulverhaal, maar waar of niet waar, feit is dat je ook bij windkracht 5 of 6 al compleet de hut uit tocht. Het was niet mogelijk een telescoop trilvrij op te stellen, zodat de Grote Zilverreiger aan de overkant erg bibberig in beeld kwam. En verder, mijn excuses voor dit gegriep, maar voor iemand mijn lengte (1,99 meter, moet toch kunnen) zitten de kijkgaten allemaal op een verkeerde hoogte; wellicht dat er nog banken komen, dat weet ik niet. Bij de auto gekomen zag ik een Havik die achter een Buizerd aanjoeg, een spectaculair einde van een leuke, maar nogal vogelarme excursie.

Aan de andere kant, wat is vogelarm... ik kom tot 56 waargenomen soorten.

Jan Alex de Roos